

Grand Tour

Direcció: Miguel Gomes **Guió:** Telmo Churro, Maureen Fazendeiro, Miguel Gomes, Mariana Ricardo **País:** Portugal **Durada:** 129 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama romàntic
Interpretació: Crista Alfiate, Gonçalo Waddington, Jani Zhao, João Pedro Vaz
Fotografia: Gui Liang, Sayombhu Mukdeeprom, Rui Poças **Distribuïdora:** Avalon **Estrena a Espanya:** 07/03/2025

No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Rangun, Birmània, 1917. L'Edward, funcionari de l'Imperi Britànic, fuig de la seva promesa Molly el dia que ella arriba per casar-se. Durant el seu viatge, però, el pànic dona pas a la malenconia. Contemplant el buit de la seva existència, el covard Edward es pregunta què deu haver estat de la Molly... Decidida a casar-se i divertida per la jugada de l'Edward, la Molly li segueix la pista a través d'Àsia. (FilmAffinity)

CRÍTICA

23/05/2024 - CANES 2024: El nou treball de Miguel Gomes és una juganera i fascinant experiència cinematogràfica que narra la història d'un home que fuig de la seva promesa

Grand Tour, la nova pel·lícula de **Miguel Gomes**, és sens dubte un dels títols més ambiciosos de la competició oficial del Festival de Canes d'aquest any. Ambientada el 1917, la història del director portuguès gira al voltant del viatge de l'Edward (el talentós **Gonçalo Waddington**), un funcionari de l'Imperi Britànic destinat inicialment a Rangun, Birmània, que fuig de la seva promesa, Molly Singleton (una carismàtica i irreverent **Crista Alfiate**), el mateix dia que ella arriba per al seu casament.

Durant el viatge, però, el pànic dona pas a la malenconia. Com que l'Edward està desesperat —o deprimat, o ambdues coses—, decideix prendre la més covarda de les decisions. Però la Molly no té la més mínima intenció de tornar a Londres, així que decideix seguir els passos d'ell i embarcar-se en el famós "gran tour" per Àsia al qual al·ludeix el títol.

L'enfocament més obvi per a la realització d'aquesta història hauria estat seguir l'ordre lineal dels esdeveniments i dotar-la d'una posada en escena decent, típica d'un drama d'època ambientat a la dècada de 1910. I Gomes segueix aquest camí, però això només representa una part del seu treball com a director.

Algunes parts, però, se substitueixen brillantment per enginyosos comentaris de veu *en off* (parlats en diferents llengües asiàtiques, sovint corresponents als llocs on té lloc la narració) que s'acompanyen de fragments i retrats de l'actualitat, gairebé a mode de documental. Majoritàriament, aquests afegits funcionen de meravella, ja que s'entrellacen amb les escenes ambientades el 1917 i rodades en un impressionant blanc i negre.

Resulta encomiable que la trama no sigui difícil de seguir, però cal destacar que no falten tampoc els inesperats tocs d'ironia, que adopten la forma de diferents imatges, entre les quals destaquen la d'un vell borratxo cantant desafinadament la llegendaria *My Way*, de Frank Sinatra, la de dos pandes atrapats en un arbre o la d'una concorreguda carretera asiàtica plena de cotxes i motos al so del vals d'*El Danubio Azul*, de Strauss.

A més, els dos personatges principals estan en general ben desenvolupats i resulten atractius. La Molly, per exemple, és una jove carregada de determinació. Malgrat la situació en què es troba, sembla tenir un humor desenfadat, i prova d'això és el petarrelleig que fa quan s'ho passa bé. El diàleg és incisiu, i la presència de diversos personatges secundaris (el cosí sense diners de la Molly, un pretendent molest, una cantant d'òpera italiana i uns misteriosos ancians savis amb els quals topa pel camí) fa que el viatge sigui entretingut i complex en tot moment.

En definitiva, Gomes aconsegueix crear una experiència cinematogràfica memorable. *Grand Tour* és un drama de viatges que engloba —almenys fins a cert punt, sense ser pretensions ni gaire intel·lectual— elements del colonialisme passat i present, les divisions socials, l'amor i la por. Es tracta d'una pel·lícula carregada d'audàcia que no busca l'aprovació del públic, de manera que es manté fidel a la seva essència des del principi fins a la fi i aconsegueix un bon equilibri entre ser "elegant" i mantenir-se intel·ligible. És una gesta poc freqüent avui dia. Bravo!

Davide Abbatescianni - cineuropa.org